

ОРИСИЯ

Три орисници злокобни,
Въ полунощний мракъ джлбокъ,
Спрѣха се при златни люлки
Надъ заспалия отрокъ.

Първа рече: «Мойта брисъ —
Непосилно тежъкъ кръстъ,
Той подъ него да се сгибне,
Кат' подъ камень крехка тръстъ;

«Съ по́сохъ просешки да тръгне
По свѣта немилъ, недрагъ,
И за милость да подлага
Той ржка отъ прагъ на прагъ.

«И отвсѣкждѣ пропжжданъ,
И отъналъ въ смраденъ гной,
Свойта участь да проклина —
Нека бжде Божекъ той!»

Втора рече: «Человѣка
Малко туй ще унизи . . .
Неговий животъ да мине
Въ потъ и кървави сълзи.